

DALOK SZANTORINIRÓL

MIÉNK, ÖVÉK

Jövünk. Tervekkel föl hizlalt bőrönddel
és naprakész kamerával persze,
hogy mi majd rendesen rögzítjük a fényt,
kráterek vörösen izzó titkát,
nyilvánvalóan a mi trófeánk lesz
a sziklaszirt és móló közötti,
sokszor megénekelte turistaösvény
összes hajcsára meg öszvérpatája.
Aztán csak víz, lebegés, fűszerillat.
Képeslapokat küldünk a mának
arról, hogy itt négyezer év lakik,
és mi ezt voltaképp kedvezményesen,
a főszalon szemszögéből látjuk.
Ők pedig, a sziget bölcs lakói,
elkülönítve minden elenyészőt,
táncra perdülnek, sókristály csillog rajtuk,
ahogy egymást átölelve fölragyognak.

A DÖNTÉS

Homár és lepényhal bámult rá a kirakattól,
odébb vörös márna, végül azt rendelte.
Ahogy lecsupaszította a gerincet,
ott sorakoztak a szálkák
mértni pontossággal, tetőgerendák
egy majdani házra, mikor már elfogy a kő is.
Ő csak ült a szálkák mellett és várt,
amíg fel nem morajlott a tenger.

Akkor a hús felét bedobta a vízbe,
felét az asztalnál kujtorgó macskának adta.

FORDULAT

Ahogy a mólón elnyelem a fényt,
egyre jobban hasonlítok rájuk,
először a naptejet dobom el, aztán
egy színes trikót, mert jó lesz a fehér is,
végül hangosan nevetni kezdek,
Kosztasz lettem, falusi buszsofőr,
szerpentin és benzin nagyura,
dudálok: völgyre hegy, hétfőre kedd jön,
kanyargok vágy és valóság között,
uszadékfát sodor odalent a víz,
a szél meg délszaki kabócatrillát,
amott egy kis ház kék kupolája,
azúrcsepp a sziklaszirten.

KIRÁLYI ÜZENET

Két terepjáró az aszfaltúton,
elrobognak egy benzinkút mellett,
tányérodából a koktélpáradicsom
valameddig még bámulja őket,
hátha a nyomukban sószagú szél jön,
mint tegnap is, szieszta idején,
de csak suttogás, csupán árnyak hangja
száll felénk az olajfaligetből:
„– Áruld el, Thérász, ókirályok sarja,
miért szeretjük mi a provinciát?
– Mert itt erősebb az emlékezet.”

SZERELEM

Cigarettaja ott izzott az éjben,
elnyomta, egyet kortyolt még a borból,
száraz fehérbor Messzária mellől,
ínyhez méltó, pazar küklád ajándék.
Ez a szerelem talizmánja, mondta,
ahogy a vízbe bukott, és találomra
kiemelt egy kavicsot kedvesének.
A nő nézte, forgatta, lágyan nevetett,
lávakő volt, bazalt, pontos ősfoglalat,
régmúlt és remény, halál és vértűz együtt,
delejes összhang örök nagy jelképe.
Mikor kézen fogva távolodni kezdtek,
nyárvégi fölénnyel ringott már a tenger,
egy sirály repült át a bóják fölött.

SZTÉLÉ

Úgy hírlík, a tenger Kamari mellett
kincset rejteget: gyöngyöt, olajméceszt,
gabonával töltött akháj agyagkorsót,
és alább, a víznek legmélyebb pontján
egy történetgyűjtő, bölcs ólomhorgonyt,
amit a háromevezősök népe
az ütközet után sajnós ott felejtett,
mondják, hogy valóban sorsdöntő csata volt,
és azt mondják, a számosabbak győztek.
Miközben pedig minderről beszélnek,
már bent ül a sors a kávéházban,
izzadva, töprengve cigarettázik,
majd lassan úgy dönt, hogy mást is megmutat:
a szieszta előtt, vibráló fényben
éppen egy macskanyelv tapad a tejhez,
özvegy öregasszony a gyász kendőjében.
Bármilyen történe, az én dalom maradjon
derű és részvét különös keveréke.